

**Autorizat pentru desfacere totală
numai pentru scurt timp**

„STEA“
Regele Ferdinand 9.

Moș Crăciun cu plete dalbe...

a năruit zăzazurile înghețate, ce-l îngreădeau odihna unui an, și a sosit bătrânește, prin pădurile troenite — în mijlocul nostru, — cu barba albă ca fulgii de zăpadă din împărăția lui...

Moș Crăciun e povestea copilăriei apuse, care răscolește amintiri dutoase de pe vremurile fericite ce nu mai revin...

Moș Crăciun e zeul bunătații, care aduce daruri multe și frumoase, deaceea copiii — cari nu îl cunosc decât din chipurile istorioarelor cu basme, — îl copleșesc cu toată dragostea și admirația sufletului lor nevinovat.

Moș Crăciunul bogățiilor, așterne sub cetina verde a bradului tradițional, tot ce dorește închipuirea celor răsfățați, iar în căsuțele năpăstuite de soartă, duce bucurie creștinească, odihnă și belșug.

Nașterea pruncului Isus e prilej de bucurie pentru toți. E praznicul fericit care acopere cu valul uitării toată grija cea lumească, pentru cei mari și pentru cei mici deopotrivă.

Bătrânul mecenat al poveștilor noastre și-a luat toiagul pribegiei și s'a coborât — cu furiorul de mătase fluturând în crivăful aspru — pe pământul îmbrăcat în straie albe de sărbătoare, să încălzească sufletele celor ce așteaptă întruparea copilășului Dumnezeulesc.

Și după ce a colindat în lung și în lat toate meleagurile străindății, împărțind bunătațile visate copiilor bine notați la conduită, în evidența lui de aur, și-a îndreptat sborul spre țara noastră urgisită de vitregia destinului neîndurat.

Dar cercetând cumpăna sfântă a dreptății, fața lui Moș Crăciun s'a întunecat la vederea nelegiuirii ce stăpânește cuprinsul finiturilor dintre Nistru și Tisa, și isprăvile urmașilor Romei, dela ultima lui escapadă de pământ.

Căci în negrul păcatelor ce apasă umerii fărți, Moș Crăciun a văzut neschimbată nemernicia stărilor din trecut. Și betșugurile românești netălmăduite. Și morala creștină călcată în picioare. Și urgisirea celor buni și curați la suflet. Și nedreptățile strigătoare la ceruri. Și domnia fărădelegii peste tot...

Și atunci inima blândă a fericitului moșneag a fost cuprinsă de o sfântă indignare, și trimisul sferelor senine s'a întors amărât spre neamuri mai vrednice de îndurare.

Dar privirea atotvăzătoare a lui Moș Crăciun s'a oprit îndurerată peste Prut și a întâlnit copilași flămânzi ce se usucă pe picioa-

re și a văzut spectrul hidos al foamei, rânjind în provincia secătuită. Atunci, cu inimă înduioșată de părinte, a uitat de bilanțul negru și pentru mângăderea celor slabi și a celor muncitori și a celor buni, cari năzuiesc fără preget, la binele neamului oropsit, s'a resemnat în a da încă o dovadă de nobleță nesfârșită, și s'a hotărât să rămână între noi...

Soarele palia era ascuns de mult după muchile înzăpezite, iar prin dantela norilor subțiri de ghiață pătrundeau sclipirile ascuțite ale stelelor implantate în cerul cristalin.

În amurgul neînsuflețit, Moș Crăciun își perfectua legendara operă de asistență socială, lăsând în urmă fericire și elan.

A trecut și pe la noi, aducând un suflu rece de sărbătoare. A tras obloanele redacției și a lăsat pe masa fiecăruia urări de praznic, „Mersul trenurilor“, câteva zile de concediu și o crenguță verde de brad.

Moș Crăciun e binefăcătorul copiilor neștiutori, dar nu uită nici pe cei mari, — cari îi ascultă neîncrezători povestea, — ci cercetează ades și pe „copiii“ răsfățați ai unui neam.

Așa că în drumul lui, pribeagul de sezon s'a scoborât lin, bătrânește în palatul regesc, și trecând fantomatic pe lângă sentinela ce își cadenta scârțâitor pasul de paradă pe zăpada înțepenită, a ajuns în odaia unde Regele țării veghiază îngândurat la destinele neamului românesc. Și alintând fruntea împărătească și-a desertat sacul, de dragostea unui popor bun și blând, care mai crede în izbăvire... Iar Vodă a zămbit promiștor bătrânului sol al creștinismului, și a plecat să se închine la biserica ce vestește nașterea Răscumpărătorului prin glasul troparului: Hristos se naște măriți-L, Hristos din ceruri, întâmpinați-L.

Și-a adus apoi aminte Moș Crăciun de doi prieteni nedespărțiți, pe cari îi cerceta și încălca de daruri, acum cincizeci și mai bine de ani. Și printre filele învechite de vreme, le-a căutat adresa și purtarea, în cazierul personal de pe vremuri, din cartea lui de aur. Și s'a hotărât să le împărtășiască o privire de îmbărbătare.

A colindat împrejurimile Someșului și s'a pomenit în casa ce străjuiește piața lui Ștefan cel Mare, unde cuprins de nostalgia trecutului, sărbătorește Alexandru Vaida-Voevod. El nu așteaptă pe Moș Crăciun, dar milostivul împărtitor de daruri din sborul lui ingeresc l-a lăsat

50.000
CADOURI DE CRĂCIUN

A început desfacerea

Fiecare cumpărător primește

CRISTAL

PORTELAN

FISCHER S. A.

BUCUREȘTI

CL'J

o carte frumos împodobită: istoria neamului românesc. Gazda a răsfăț-o în grabă cu sete, și a retrăit clipe de sbucium și amintiri frumoase, de glorie și avânt tineresc. Dar deodată s'a oprit încrunțat. Povestea unei vieți de muncă și jertfă se termina brusc, pe neașteptate în anul 1934. Și cu voce îndurerată s'a întrebat: „Oare aici se sfârșește istoria...?“ Iar Moș Crăciun care urmărea nevăzut spovedania tăcută a unui suflet a răspuns cu glas pierdut în senințata reproșului: „Acolo se întrerupe prietenia legendară!“

Și plutind printre norii de nea, vestitorul bucuriei s'a îndreptat spre înălțimile Măgurii și s'a închinat la Troița înzăpezită, ce înfiptă în Dealul Tarinei, stăpânește orizontul.

Acolo, într-o odăidă de pustnic, — alături de capela unde în întunec se roagă ingenunchiată Sora Cecilia, — Iuliu Maniu stăpânul sufletelor și a voinței unui neam întreg, ascultă într-o atmosferă de dragoste creștinească glasul copiilor ce binevestesc în colinzi. Nașterea Domnului și își întărește credința în viitorul acestui neam.

Moș Crăciun a îmbrățișat — plin de bunătațe — pe idolul poporului românesc și i-a oferit daruri multe, onoruri, bogății, ce i-le destinase. Dar eremitul dela Băddcin și-a îndreptat privirea spre tricolorul ce tronează falnic odaia scundă — un modest omagiu adus marelui binefăcător — pe care strălucește inscripția: „Totul pentru Patrie“, și a răspuns senin încrunțitului vestitor al minunii din Viflaim: „Împărțește-le țării“. Iar Moșneagul — strivind o lacrimă între genele albe, a sărutat fruntea luminată a bărbatului ce de sub părul lui Bărnuț și printre brazi falnici, sădiți odinioară de mâna binecuvântată a nobilei „Bunicuțe“, și dintre mormintele strămoșesti urmărește desinteresat, cu statornică râvnă, fericirea neamului românesc, pe drumul drept al naționalismului integral și al moralei creștine...

Moș Crăciun, întârziat, și-a scuturat nostalgia și oprind un astru invizibil — al viitorului de glorie ce așteaptă Țara Românească — deasupra brazilor din Băddcin, — și-a luat sborul spre veșnicie, peste răstignirea de pe culme, și peste colinele încrunțite, împrăștiind bucurie, mângădere și pace, și daruri din sacul neseecat de bunătați...

Și pe tot drumul lui, așternut cu flori de ghiață, glasul cristalin al copiilor fericiți, la însoțit cu melodia dutoasă a cântecului:

Moș Crăciun cu plete dalbe
A sosit de prin nămeți...

C.C.

„VINO“ vopsește, curăță cel mai